

Συγγραφείς: Άγγελος, Μαρτίνος, Κώστας

# ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ

ΤΟΥ ΤΟΥ ΟΧΛΟΥ

# ΛΥΚΟΧΩΡΙΟΥ



ΕΚΔΟΣΕΙΣ: Δ.Σ. ΒΕΡΒΕΡ...





Μια μέρα σ'σ'τα βράση της Άνοιξης  
ζούσε μια καλή οικογένεια σε ένα  
χωριό που λεγόταν Λυκοχώρι. Λεγόταν  
έτσι γιατί υπήρχε ο θρύλος  
ότι στο παρακάτω δάσος ζούσαν  
πολλοί λύκοι και όποιος πήγαινε  
στο δάσος δεν έρχόταν ποτέ πίσω.



ΞΙΤΗΝ/ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΣΕΝΝΗΘΗΚΕ ΈΝΑ ΚΟΡΙΤΣΑΚΙ  
ΠΟΥ ΤΟ ΟΝΟΜΑΣΑΝ ΣΤΑΧΤΟΜΑΛΛΟΥΣΑ. ΜΕΤΑ  
ΑΠΟ ΜΕΡΙΚΟΕΣ ΜΗΝΕΣ ΟΤΑΝ Η ΣΤΑΧΤΟΜΑΛΛΟΥΣΑ  
ΕΞΙΝΕ ΣΥΝΑΙΚΑ ΕΠΡΟΡΕΠΕ ΝΑ ΚΑΝΕΙ ΣΑΧΙΕΣ ΜΟΝΗΤΕΣ  
ΓΙΑΤΙ ΟΙ ΑΔΕΡΦΕΣ ΤΗΣ ΤΗΝ ΠΙΣΕΥΑΝ.





Μια νύχτα, στον άπαινε τα ρούχα  
 γίδε από μακριά κάτι να κουνιόταν. Την  
 έβλεπε η Περύβρα να δεί τι είναι.  
 Έτσι από τη λαχτάρα της αποφάσισε  
 να πάει κάτω. Όταν πήγε, κόκαλα  
 βίων και γούνα λύκου. Αξέσως,  
 θυμήθηκε τον θρύλο του χαριού  
 που της είχε η μαμά της όταν ήταν παιδί.

Εννοώ ένα τρέμουλο να πηνάει τόσο σάμα της.

Τότε οι αδερφές της την τρέμα ξαν  
 λέγοντας «Έλα να μας καθαρίσεις τις  
 μπιτσάρες»





Η Στρατομαχούσα ανέβηκε αρέσως  
 στο σπίτι. Λίγο αργότερα βγήκε έξω και  
 άκουσε συρλοχή και ξανά κατέβηκε.  
 Ο ήχος ερχόταν από τον πρόβατο. Πήγε εκεί  
 και είδε τρεις λύκους στο κοπάδι. Άγχος,  
 την κυριέψε αλλά το ξεπέρασε και πήρε  
 να τους μιλήσει: «Γειασσες λύκοι. Γιατί  
 κάνετε χαρά στο κοπάδι». Οι λύκοι δεν  
 απάντησαν και έφυγαν.





Το επόμενο πρωί έσκουσε γιατί τις άλλες  
 συμφορές. Πολλή ζωή ήταν σκοτωμένα,  
 τότε κατάλαβε πως ήταν οι γίγαντες που είδε το  
 άλλο βράδυ. Αποφάσισε να τους μιλήσει και να  
 λύσει το πρόβλημα μια για πάντα. Πήγε  
 στο δάσος και τους φώναξε:

- Γιατί τρώτε λίγο λίγο το χαρτί μας;
- Δε φεύγετε γιατί μας σκοτώνετε την όρεξή
- Αφού πεινάτε τόσο πολύ ξέρω

μια σπηλιά γεμάτη παιδάκια ελαφριών.





Πήγαν εκεί κι άσταν Ηρόκαν Ηέσα Ένας  
 Λυκος ξεφώνισε:

- Εδώ δεν έχει τίποτα. Η Σταχτομαλλούσα  
 τότε έσπρωξε μια μεγάλη πέτρα και έβαλε  
 σε τη έξοδο.

- Άνοιξε τώρα αλλιώς θα σε κάνει!

- Δεν θα σας ανοίξω αν δεν μου πείτε γιατί κρύβετε  
 τις επιβραστές

- Βράχνουνε το λυκακι του αρχηγού και αστέ πολύ ψάξιμο  
 πείνρησας.

Η Σταχτομαλλούσα τότε θυμήθηκε το κανούριο κατοικίδιο που είχαν  
 οι αδερφές τις που το σπολίζουν και το έβαψαν



Τότε η Σταχτομαρνούσα έτρεξε στο σπίτι και έ-  
 ηρθε στις αδελφές: - Τίποτα από αυτό είναι δικό μου  
 - Το πικλάκι αυτό είναι δικό μου θα το πάρω  
 και θα το πω πίσω πίσω - τούτο λέει  
 - Δείτε να σας πικράσει, από κηλό σου!!!  
 πίσω στην δουλειά αχστος!!  
 - Εεε! Σας βερίθηκα; θα πάρω το δικό μου  
 και θα κίτουν!!





Τότε το επέστρεψε στους λύκους για να την ευχαριστήσουνε υποσχέθηκαν να την βοηθήσουν στο κοπάδι. Όταν γύρισαν στο σπίτι της Σταχτομαλλούσας και αχρίεψαν στις αδερφές, έφυγαν και δεν ξαναγύρισαν ποτέ. Από τότε το Λυκαχίρι ονομάστηκε Γλυκαχίρι και η Σταχτομαλλούσα έγινε ηρωίδα του χωριού.



Ένα κορίτσι προσπαθεί  
να λύσει ένα  
μυστήριο. Το πρόβλημα  
είναι οι επθεσίες  
που απεικονίζουν το χωριό.  
Θα καταφέρει να βρει τι  
είναι;